

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. II. Objectiones variæ contra Incarnationis poßibilitatem, dissolvuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

SECTIO SECUNDA.

Objectiones varia contra Incarnationis possibilitatem dissolvuntur.

I. *Incarnationem factam esse certum est, & variis Scripturae locis probatur.* SITNE possibilis Incarnatio in presenti non quærimus, cum enim ab actu ad potentiam valeat consequentia, & factam eam esse fide certum sit; possibile fieri non est cur quisquam in dubium vocet: quæ tamen contra eam fieri solent objectiones, hic solvemus. Porro factum jam esse hoc mysterium, variis Scripturæ sacræ testimoniis probari solet, quæ videri possunt in Suarez hic Disputatione primâ, dub. 1. Valentia Disp. 1. qua st. 1. puncto 3. & aliis, qui fusè hoc probant contra Judæos obstinatè id negantes, quos hac in parte confutare ad sacrarum Literarum interpretes pertinet.

II. *Quæstio hæc quoad præsens non dependet à mysterio Trinitatis.* Ut verò aditus hic præcludatur difficultati illi, quæ ex Sanctissimâ Trinitate à quibusdam ducitur, quod scilicet uni tantum personæ naturæ nostræ uniatur, non aliis, etsi omnes in eadem essentiâ identificentur: huic, inquam, objectioni, ut locus præcludatur, cum hoc ad materiam de Trinitate spectet, & latè discussa sit Tomo præcedente; quod in presenti quærimus est, utrum si ut existimabant communiter Judæi, in Deo non esset Trinitas Personarum, posset nihilominus incarnari, & naturam aliquam creatam, eo modo quo jam assumpsit nostram, sibi unire. Infra tamen quæstio illa prout ad hanc materiam pertinet, tractabitur.

III. *Obijcies, non magis potest natura per alienam personalitatem subsistere, quam per alienam existentiam.* Prima itaque difficultas est, quia hoc mysterium fit uniendo naturam humanam subsistentiæ divinæ, ita ut propriam amittat, & subsistat per divinam, hoc autem fieri non potest; nec enim magis potest res aliqua subsistere per alienam subsistentiam, quam per alienam existentiam existere: cum ergo secundum præstare non possit humana natura, nec poterit primum. Respondet negando minorem: Ad probationem dico latam esse disparitatem inter subsistentiam & existentiam, existentia enim rei non distinguitur ab ejus essentiâ, ut in Metaphysicâ ostensum est, subsistentia verò ex conceptu suo est ultimus terminus naturæ, sicut inhærentia est modus accidentis, & illi connaturaliter debitus; unde sicut ab accidente separari potest inhærentia, & suppleri per aliquid perfectius, nempe creationem, ita & subsistentia creata separari poterit à naturâ, & per perfectiorem subsistentiam suppleri.

IV. *Obijc. Inter creatum & increatum nulla est proportio.* Secunda difficultas est, nam ut aliqua duo uniantur inter se, debet esse aliqua inter utrumque extremum proportio, quæ tamen hic nulla est, cum infinita inter res hic unitas sit distantia, altera enim est creata, altera increata. Confirmatur, ideo qualitas & substantia non possunt coalescere ad faciendum unum per se, quia tanta inter illa intercedit distantia, & genero differunt, sed hic longè major est difficultas, ergo.

V. *Respondetur, Inter creatum & increatum est proportio in ratione unibilium.* Ad argumentum distingo majorem, debet esse proportio in ratione entis nego majorem, in ratione unibilium concedo, nec distantia entitativa obest unioni, sæpè enim videmus res, quæ entitativè magis distant, aptiores esse, quæ inter se uniantur; sic materia & anima rationalis inter se uniri possunt ad constituendum unum compositum, cum tamen duæ animæ rationales,

vel duo Angeli id præstare nequeant, esto numerica tantum inter has substantias intercedat distinctio, inter illas verò generica, cum altera corpus sit, altera spiritus. Ad confirmationem respondeo non ob distantiam non posse coalescere substantiam & accidens ad faciendum unum per se, sed quia cum qualitas ex conceptu suo non metaphysicè solum, seu logicè, sed physicè accidat substantiæ, ita scilicet ut non spectet ad primarium rei simpliciter dictæ conceptum constituendum, non potest facere unum per se cum illa, sed unum tantum per accidens. Proportio verò inter humanam naturam & Verbum est, quod natura hæc sit substantia, & consequenter capacitem habet ad subsistendum, in Verbo autem est vera ratio subsistentiæ, ac proinde nihil vetat quominus inter se uniantur ad unum totum constituendum.

Dices, & est tertia difficultas, licet sit capacitas ex parte naturæ humanæ respectu alicujus subsistentiæ, non tamen respectu infinitæ, non magis, imo multo minus, quam exigua fossa capax est totius maris, quicquid enim recipitur ad modum recipientis recipitur. Respondet, licet subsistentia verbi sit infinita, finito tamen modo communicatur humanitati, nempe per unionem creatam, sicque recipitur ad modum recipientis, res enim finita esse potest capax perfectionis infinitæ finito modo applicatæ, sicut res quæque vilissima, materia prima verbi gratia, habet omnipotentiam divinam sibi limitato modo, nempe per actionem finitam, applicatam: sicut ergo Deus ut causa prima habet virtutem supplendi defectus & absentiam causarum secundarum, ita & subsistentiarum. Nec materiali illo modo concipiendum est Verbum unitum humanitati quasi ab illâ circumscriptur, & coarctetur, sicut aqua in vase, cum in infinitum diffusum sit, & adhuc liberrimum ad alias & alias naturas in infinitum sustentandas.

SECTIO TERTIA.

Objectiones aliæ contententes Incarnationem esse impossibilem.

QUARTA difficultas est, ex hac enim unionem Verbi divini cum naturâ humanâ, seu Incarnatione sequitur totum inde confurgens, seu Christum esse quid perfectius alterâ parte seu Deo, hoc autem non videtur admittendum. Respondetur, esse illud totum perfectius secundum quid, & extensivè, non verò simpliciter, & intensivè: sic docent communiter Theologi Deum & creaturas esse quid extensivè perfectius Deo solo, & tres Relationes divinæ dicuntur perfectiores unâ. Ratio verò est, quia quamvis natura humana non sit in Deo formaliter, est tamen in eo eminenter, Deus namque rerum omnium creaturarum perfectiones hoc modo in se complectitur.

Quinta difficultas oritur circa confusionem naturarum, quæ hinc videtur sequi, tunc enim dicuntur confundi, quando constituunt principium quoddam actionum alterius ordinis, quæ nulli sigillatim sumptæ possunt competere, ut in homine cernitur, cujus nec anima, nec materia per se videret, audiret, & reliquas operationes sensuum eliceret, sed idem contingit in presenti.

Latissima quadratio nem unibilium est disparitas inter substantiam & accidens ad faciendum unum per se. & inter Verbum & humanitatem.

VI. Obijc. Limitatio naturæ humanæ non est capax subsistentiæ infinitæ.

Resp. Esse capax infinitæ subsistentiæ finito modo applicata.

I. Deus & creatura juxta communem sententiâ sunt quid extensivè perfectius Deo solo.

II. Obijc. Hinc sequi videtur confusio naturarum, quæ nullo modo est coarctanda.